

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacræ Scripturæ, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiæ Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput VI. Adulterii pessimæ sequelæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](#)

C A P U T VI.

Adulterii pessimæ sequela.

Novi quidam Casuistæ docere ausi sunt, adulterium nullum committi, si consentiat maritus, ut uxor sua cum altero concubat; adulterium enim, ajunt, proprie est juris usurpatio, quod ad maritum spectat, & quod alteri cedere potest: hinc cum marito consentienti nulla fiat injuria, peccatum hoc simplex est fornicatio (a). Hæc doctrina damnatur ab Evangelio, ab omnibus sanctis Patribus, a cunctis Canonibus, civilibusque Legibus, ubi nusquam hæc reperitur distinctio. *Mulier* (ait sanctus Paulus 1. Cor. 7.) *sui corporis potestatem non habet, sed vir;* quæ illi potestas a Deo est tradita, ut illa ad humani generis propagacionem utatur, vel in suæ concupiscentia remedium, quam propterea potestatem alteri nullo pacto cedere potest. Etenim hominum propagatio ea lege facienda est, quam Deus statuit, nimirum a personis matrimonio junctis, quæ conjugatione hac non solum filios gignant, sed etiam recte alant, pieque instruant. Adulterium etsi a marito permisum huic fini opponitur, æque ac fornicatio; etenim pueri, qui inde nascerentur, desererentur a marito, qui, en sui essent, ignoraret. Nec interim maritus con-

cupiscen-

(a) *Copula cum conjugata consentiente marito non est adulterium: adeoque sufficit in confessione dicere se esse fornicatum.* Est 50ma. inter damnatas ab Innocentio XI.

cupiscentiam suam extingueret, sed illius, cui uxorem suam cedit; ipse vero ad aliam sibi querendam fœminam a concupiscentia sua teneretur. Nec ista juris sui cessio efficeret, quin Sacramenti sanctitas violaretur; ac proinde speciale peccatum fieret fornicatione simplici enormius. Expressè id tradit sanctus Thomas hæc Ecclesiastici verba explicans: *Omnis mulier relinquens virum suum peccabit* (2. 2. quæst. 44. art. 8.). Verum quæstionem hanc decidit Ecclesia speciales pœnas statuens in maritos, qui uxoribus suis mœchari permittunt. En Canones: *Uxor conscio viro mœchata, nec in obitus quidem communicabitur. Si quis conjugem fornicari consenserit, diebus omnibus vitæ in pænitentia erit, arbitrio prudentis Sacerdotis.* Has enim tam severas pœnas Ecclesia non statuit, nisi ob adulterii enormitatem; levioribus siquidem pœnis fornicationem simplicem punit. Ista novorum Casuistarum opinio familias turbat, dum illegitimos illis hæredes injuste inserit: mari-tatam mulierem cum illis bonis collocat, quæ potest possessor pro libitu alteri cedere: adulterio peculiarem malitiam eripit, propter quam amplius mulierum odium meretur, & ab aliis luxuriæ speciebus distinguitur. Denique civiles leges mulierem adulterii convictam male punient, quando adulterio suo maritum consensisse probare posset.

Inter majora mala, quæ ex adulterio præmanant, illud est, filios legitimos a successione sibi debita repellere, ut spuriis ipsa tradatur:

H 3

cui

cui malo difficillimum est mederi. Id enim se-
ri nequit, quin crimen suum mulier detegat,
quod vix ulla facile præstabit; & pauci admo-
dum casus sunt, in quibus adultera crimen suum
fateri teneatur.

Docent communiter Doctores, si mulier
specialia bona possideat, de quibus possit dispo-
nere, filiis legitimis hæc esse tribuenda, ut il-
latum illis damnum sarciat. Alii docent, de-
bere ipsam illegitimis liberis persuadere, ut Ro-
ligionem aliquam ingrediantur: id vero intelli-
gendum est de simplici exhortatione, non de
vi, neque de re ulla, quæ vim sapiat. Si ma-
nuum suarum opere, & labore potest aliquid
acquirere, hæreditibus hinc satisfaciat, qui suc-
cessionis jacturam patiuntur. Auctores aliqui,
veluti Sotus, Hadrianus, & Major dicunt, te-
neri ipsam crimen suum patefacere, si hæredi-
tas infamiam superet, aut æquet, attenta condi-
tione personæ, quæ tam vilis esse potest, ut
nulla ejus habenda sit ratio. Innocentius, Pa-
normitanus, Hostiensis, Gabriel, Sylvester,
aliique Theologi docent, si mulieris vita in di-
scrimen adducatur, ipsam non teneri crimen
suum patefacere; adduntque, si de ingenti he-
reditate ageretur, veluti de successione ad Prin-
cipatum, teneretur ipsa etiam cum vitæ discri-
mine crimen suum detegere. Adultera honorem
suum mœchando vere amisit, ut Theologi illi-
cijunt. Nonne igitur æquum est, ut coram ho-
minibus infamis ipsa evadat? An vero ut in-
famiam publicam evitaret, licitum ipso fore
Prin-

Principatum, vel ingentem hæreditatem legitimis hæredibus eripere? Nonne publica utilitas privatæ debet anteferri? Si vero mulierem criminis sui vere pœnitiat, privatamne infamiam suam tanti æstimet; an contra eamdem humiliter ferat?

Adulterinus filius credere non tenetur matri sue, quæ ipsum illegitimum afferat; si vero illi credat, hæreditatem debet restituere, exceptis fructibus bona fide consumptis.

Idem restitutionis onus, quod adulteræ; adultero etiam injungitur, qui hæredibus, aut marito expensas pro alendis spuriis factas debet restituere. Quod verum est, si adulter certus sit spurios fuisse a se genitos; nam si dubitaret propter matris infamiam, quæ cum pluribus solita fuit peccare, restituendi onere adulter levaretur.

Si mulier, aut vir pueros suos Hospitali tradat, ubi alantur; tenentur alimentorum expensas Hospitali restituere.

At tam ægre hæ fiunt restitutions, ut vix unus aut alter easdem præstet. Satius igitur est hoc vitare peccatum, quod mala gignit, quibus mederi vix aliquis potest.

C A P U T VII.

Divortium parti pars adultera tenetur.

Divina lex, quæ a maritis adulteras uxores occidi prohibet, eas dimittere, & quoad habitationem ab iis recedere viris permittit. Id

H 4

ex.